

ВЪВЕДЕНИЕ

Никой не знае как е започнало всичко, дори мъртвите, но всички знаят, че е така.

Хубавото е, че не е нужно да го знаем, за да започнем да живеем съзнателно и да се радваме на повече щастие и удоволствия в живота си. Лошото е, че днес това не е така очевидно за живите, както е за мъртвите. Из космоса има пръснати много по-напреднали цивилизации, какъвто ще е и нашият свят след време (в бъдещето), където живите ще знаят точно толкова, колкото и мъртвите – за всичко. В този момент обаче, поради причини, които съвсем скоро ще станат ясни, докато четете тези страници, мъртвите разполагат с далеч по-добра гледна точка. Те виждат повече. Помнят как са избрали живота си. Помнят любовта – неизбежна, галеща и сублимна. И затова имат да кажат нещо на живите, които в момента не знаят нищо.

Живеем в доста първобитни времена и тези десет най-важни неща, които мъртвите искат да ви кажат, стават още по-неотложни.

Откъде го знам ли?

Просто го знам. По същия начин, по който знаете, че ви обичат, без да са ви го казали.

Как знаем, че знаем, не е толкова важно, колкото това, че го знаем, нали така? Стига да е истина. По същия начин не ви е необходимо да знаете кой е светнал лампата в тъмната стая, за да започнете да виждате.

Такъв е случаят и с истината по отношение на живота и смъртта. Няма значение колко мнения има по въпроса; истината е такава, каквато е. И няма значение как ще я откриете, а само, че сте го сторили, и колкото по-рано се случи, толкова по-спокойни ще бъдете. Ще разберете, че е истина по това, че има смисъл – логически, интелектуално и емоционално. Това се случва доста рядко, като се има предвид, че версии на тази истина са били подхвърляни в изобилие през последните хилядолетия. Намерите ли я, ще се почувствате освободени, силни, ясни, радостни, способни да обичате и вече никога няма да сте объркани. А после внезапно ще съзрете доказателствата за тази истина навсякъде, дори под носа си, включително и в него самия. И съм сигурен, че доста по-често ще танцувате от щастие.

ТАНЦ В ИСТИНАТА НА ЛЮБОВТА

Сложихте ли си обувките за танци? Защото тази книга е за танца в истината на любовта, която мълчаливо сте изпитвали през целия си живот.

Не се страхувайте, няма да искам от вас да приемате всичко на сляпо доверие, за да следвате обясненията ми. Вместо това сега и в следващите глави ще споделя всичко, което съм научил, подкрепено с малко логика и здрав разум. За начало:

- + Ако мислите, както смятат всички днешни квантови физици, че времето и пространството са илюзорни, и...
- + Ако вярвате, какъвто е случаят с 92 процента* от живите, че оцеляваме след физическата си смърт, то тогава...
- = Не бихте ли очаквали мъртвите много да искат да се свържат с онези, които обичат, както и с всички хора, за да ги успокоят и вдъхновят?

Отговорихте с „да“, нали? Сигурно очаквате, че след като са прекрачили през прага на собствената си смъртност, от люлката до гроба и с абсолютна изненада осъзнават, че продължават да съществуват – с незасегната личност и чувство за хумор – те биха пожелали да го изкрещят от най-високия планински връх. Сигурно като открият, че въпреки греховете и личните си грешки, са окъпани в любов и че погледът им върху същността на живота е значително разширен, съвсем естествено биха искали „да ни се похвалят“.

Представете си, че самите вие сте изгубеният близък човек и след финалните церемонии надничате надолу към земята с все още мокри бузи от сълзите на щастие и виждате хаоса и съкрушените сърца на скърбящите, които сте напуснали. Боже Господи! Внезапно за вас няма да има нищо по-важно от това, да протегнете ръка назад. Да им кажете, че всичко е наред! *Всичко е прекрасно! Не сте мъртви! Ще се видите с тях по-късно! Все още е техен ред. Не спирайте да мечтаете! Не спирайте да живеете! Не спирайте да обичате!*

* Според изследване на мозъчния тръст „Pew“ от 2007 г. – Бел. а.

И дали ако живите получат тези новини, това няма да промени живота им завинаги? И кой би могъл по-добре да утеши скърбящите и да вдъхнови всички нас, ако не тези, които обичаме и които ни липсват?

КАКВО НЕ Е БОГ

Непреодолимото желание на „мъртвите“ да се свържат с нас се усилва, когато открият, че в задгробния живот няма и следа от Бог – такъв, *какъвто е описан от почти всяка религия*. Кое то всъщност е добре, като имате предвид как повечето религии описват Бог. Разбира се, *има Бог*, но той не е такъв, какъвто проповядват „слепците“, които водят след себе си други слепци. Думите понякога ни убягват, когато се опитваме да ги приложим към истината, но ето някакво приблизително описание: Бог е сумата от *всичко съществуващо* – всеки глас, всеки удар на сърцето, всеки мъж, жена и дете, всяко животно, всяко насекомо, всеки камък, планета, прашина, включително разумните същества, които са откъснати от времето и пространството. Може да си зададем въпроса: „Какво *не е Бог*?“, за да опростим отговора: „Нищо.“

Разбирате, нали? През цялото време го подозирахте. Разпознаваме истината, когато я срещнем, защото тече в кръвта ни и оформя нашата ДНК. И по този начин, когато размишляваме над големите въпроси или чуваме нови идеи, можем, стига да сме готови, най-после да си позволим да си я припомним. Истината е кои и какво сме и тя не е нито абстрактна, нито неуловима; ние сме оживялата истина. *Обективна*. Реална. Проста за разбиране. Всички пътища водят към Рим, но никой от тях не променя Рим.

Познаваме истината, когато я срещнем. Но тъй като са-

мите ние току-що сме скочили в „живота“ в тази ранна фаза на духовното развитие на нашата цивилизация, обикновено не си позволяваме мислено да отиваме на места, които не можем да докоснем, видим, чуем или почувстваме. Твърде *първобитно* и все пак твърде предсказуемо за мястото, до което сме стигнали в еволюционната стълбица.

Всички пътища водят към Рим, но никой от тях не променя Рим.

Живеем в първобитни времена, това е така, и като се има предвид, че времената се определят от хората, които са в тях, ние сме първобитни хора. Не по случайност обаче, а по силата на самия дизайн на нещата. Предварително ни е било известно, че ще бъде така. Сами сме избрали да се появим рано в този момент от развитието на човечеството, може би като част от необходимата цена, за да ни бъде позволено по-късно да бъдем лидери, или защото възможностите, съществуващи днес, няма да съществуват по същия начин по-късно. В момента няма голямо значение – ние сме тук. Бебета в джунглата на времето и пространството. Следователно – разбираемо изплашени от света около нас, с усещането, че сме изложени на опасности, като разчитаме изключително на физическите си сетива, за да слагаме етикети, да дефинираме, да постигаме напредък. Олеле, колко боли!

АКО Е СЧУПЕНО, ПОПРАВИ ГО

Раждаме се наивни, но това не означава, че трябва да останем такива. Невежеството е изпълнило целта си; илюзиите са привлекли вниманието ни. Играта е в разгара си. Сега сме надживели детското велосипедче с помощни колела и

то само ни бави. Проливаме безсмислено сълзи и страдаме без причина; време е да сменим орбитата, време е да *върнем мъртвите*. Те са нещо като наши по-големи братя и сестри, но много по-близки от кръвни братя и сестри, които копнеят да помогнат на ближните си и да съкратят възможно най-много времето, необходимо за научаване на нови неща. В края на краищата, преди да се усетим, ще разменим ролите си.

Днес те разполагат с това, от което се нуждаете: перспектива. А вие имате нещо, от което те се нуждаят: светът, който скоро ще наследят. Ние сме едно семейство – те ви обичат и вие ги обичате. И онова, което искат да ви кажат, е абсолютно наелектризиращо, способно да ви промени, да премахне страха и да ви изпълни с радост – истината за *вас*, как *вие* сте стигнали дотук, какво може да направите с вашето време и пространство.

Разбира се, мъртвите нямат онзи вид глас, който може да чуете. Нито разполагат с лаптопи, клавиатури или достъп до Интернет. Така че, стига да позволите, нека ви разведа наоколо. Аз съм също толкова обикновен и необикновен, колкото сте и вие, с едно изключение, че може би си спомням малко повече. Вярвам, че съм избрал този живот, от една страна, за да правя точно това – да си спомням повече – с определена нагласа, с родители и други обстоятелства, които са ми предоставили някои фантастични средства за подобряване на паметта и склонността да прекарам 40 от 53-те си години в блажено задаване на въпроси и размишления, за да мога в крайна сметка да почерпя директно от истината. През тези години главната ми цел беше да преживявам откритията си; да прилагам на практика тези неостаряващи отговори към моя живот, като умишлено ги оформям в полза на *собственото си* щастие и просперитет. През последните 14 години обаче, за доста голямо мое учудване, се превърнах в учител

на пълно работно време по въпросите на реалността и живея живот, който е колкото пример за преподаването от мен, толкова и причина за радостта ми. Случайност? Едва ли.

Започнах търсенията си отрано – още като тийнейджър и по времето, когато вече бях първокурсник в Университета на Флорида, стремежът към истината ме наведе на някои размисли за смъртта – задълбочени размисли. *Защо умираме? До един? Изчезваме завинаги? Сериозно?!* Преди да разбере какво се случва, майка ми започна да ми изпраща книги, които, в комбинация със собствените ми усещания и предчувствия, отговориха на въпросите ми и разтърсиха света ми из основи.

Оказа се, че въпросите за смъртта могат да те научат на много неща за живота. Процесът по отварянето на ума ви, като в същото време очаквате отговори, заедно с предприемането на действия, чуването по врати и преобръщането на всеки камък, ви превръща в гръмоотвод за решителни пробиви. Нищо не ви освобождава така, както истината, и нищо не ви дърпа назад, както незнаенето на истината. Знанието е сила; то лекува болките, изпълва празнотата, изяснява объркането, олекотява тежестта, събира приятели и превръща прахта в злато. Мъжът или жената, обърнати към истината, се превръщат в неустойимо *супергоминощастливолюбящо* нещо. Да, аз си измислих тази дума. Благодаря.

Като учител по реалност обаче аз не си измислям нищо. Споделям очевидното. Опитвам се да го направя забавно. Прекарвам си чудесно. Например през последните 12 години разпращам безплатен всекидневен имейл-бюлетин, наречен „Записки от Вселената“: малки капки истина, понякога подплатени с хумор, получаван днес от над 600 000 абонати.

Освен това пиша книги, участвам в радиопредавания, снимам филми и организирам симпозиуми по цял свят.

По никакъв начин не може да се каже, че съм разкрил всички загадки на Вселената. Все още знам далеч по-малко в сравнение с моето куче или дори горичката от кипариси пред къщата ми. Но знам отговорите на важните въпроси. Знаем кои сме, защо сме, как сме дошли тук и какво ни е необходимо, за да предизвикаме големите жизнени промени. Отговорите, от които всеки може да почерпи – като мнозина са го сторили.

В края на краищата не бихте ли очаквали животът и мястото ни във Вселената да бъдат познаваеми? Наистина познаваеми, в това число частите „преди“ и „след“? Опитът ми, експериментите ми, моят живот показват, че това е възможно. Ето за какво са „десетте неща“ в тази книга: да познаем истината и по този начин да преодолеем страха и да преминем към съзнателно творчество. Точно това мъртвите ревностно искат да знаете – а и всеки, който е *жив, осъзнат и ви обича*. Нещата, които са ни необходими, за да живеем добре на земята.

Нищо не ви освобождава така, както истината, а незнанието ѝ ви дърпа назад.

Когато не разказват къде са били или не изследват бъдещето, „любимото място вкъщи“ на мъртвите е не канапето, на което да ви бършат сълзите, а на трибуните, откъдето да ви окуражават. Не в преносен, а в буквален смисъл. Те ви наблюдават, наблюдават човечеството, в този момент. Пляскат божествените си чела, развълнувано удрят с юмруци по колелата си, надават викове за съвет, насърчават, шепнат нежно в ухото ви, докато вие безцелно се лутате в мрака.

ДА СМЕ НАЯСНО

Открих истината и мога да ви помогна и вие да я намерите. Вярвам, че е абсолютна, проста и познаваема. Без значение дали в крайна сметка ще се съгласите с всичко или само отчасти със споделеното от мен, тази книга предлага прозрения и гледни точки, които позволяват на всеки да живее по-щастлив живот – сега. Това включва рационален подход към разбирането какво означава животът и как трябва да бъде изживян. Ще се убедите, че след като първо видите, а после приемете предостатъчно очевидното (живота, чудесата и щастието) за чиста монета, без обичайните прекалено сложни тълкувания, търсене на доказателства и анализи, ще разполагате с по-интересно и по-мощно средство, за да управлявате съдбата си.

Тук не става дума за мистицизъм! Запознат съм по-добре с работата на дебитната и кредитната система, отколкото с тази на кармата и магическите кристали. Няма да искам от вас да претегляте всичко, като използвате единствено чувствата си. Вместо това, като ваш спътник в приключението на живота, сякаш наблюдавам верен другар, заспал толкова дълбоко, че има опасност да изпусне времето за закуска, ще ви побутна и леко ще разтърся рамото ви, за да ви събудя и за да видите, че предстои да се случи нещо невероятно. И че вие сте в центъра на случващото се.

Че съществува вездесъщ в своето присъствие и все пак недоловим, благоразположен разум, който прониква навсякъде в необятната реалност – от центъра на земята до най-далечните кътчета на космоса – и че като имаме предвид неизмеримия мащаб и невъзможното великолепие дори *само на онова, което можем да доловим*, може спокойно да заявим, че всичко си има причина. И не бихме сгрешили,

ако допълним, че любовта прави всичко по-хубаво, а онова, което сега сякаш няма смисъл, един ден ще има такъв.

Че самите ние сме пропити от този благоразположен разум и ако приемем неопровержимите доказателства от собствения ни живот до този момент, можем – до голяма степен – да го направляваме с волята си.

Още съвсем рано в своите търсения на отговори – нещо, което без съмнение се е случвало и във вашия живот – открих, че колкото по-дълго размишлявам над някой въпрос, толкова по-неизбежно получавам отговор, без значение дали по конвенционалния начин, в някоя книга, попаднала ми „по случайност“, или посредством загадъчен вид осмоза. Фактът, че четете думите ми, потвърждава още веднъж горното. Но като отчетем горещите теми, които засягам тук – теми, които несъмнено сте готови да разгледате от неподозирани за вас ъгли, бих искал да ви предупредя, че всеки пасаж, всяка фраза и глава, *прочетени извън контекста на цялата книга*, могат да бъдат тревожни и дори подвеждащи. Така че силно препоръчвам или да я прочетете от начало до край, или да я оставите настрана, за да отлежава, докато някой ваш приятел, който обича книги, не се „натъкне“ на нея, не я прочете от начало до край и не сподели с вас откритията си.

И накрая, за да бъдем напълно честни спрямо мъртвите, следващите глави със сигурност не се отнасят за всички тях еднакво. Сред починалите някои определено са по-заети да планират безнадеждно отмъщение, да избягват несъществуващ Луцифер или да се молят на красивия образ на любимия си пророк, вместо да се интересуват от природата на реалността, за която може би знаят много малко. Накрая и те ще се присъединят към останалите, и това е така сигурно, както денят следва нощта, но междуременно смъртта не води до автоматично просветление. Това е фаза на прегрупиране за доскоро живите, в която търсят други, споделят, плачат или

се смеят, правят самооценка, планират и се подготвят за идното. Затова следващите глави са от онези „мъртви“, които са „осведомени“ поради собствения си опит, от онези „стари души“, желаещи да достигнат *онези*, които искат да бъдат достигнати – готовите да научат житейските истини, за да продължат да живеят по-щастливо.

Ваш в приключението,

A handwritten signature in black ink, appearing to be the name 'Mick' written in a cursive, flowing style.